
Uit en Thuis - FC en RW

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgard en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door François Colin

Sochi, 27 maart 2017

21 uur.

Beste Raf,

Ik las je brief zondagavond bij aankomst in Sochi en werd er even stil van. Kanker is een ongenadige ziekte en een woord dat bij ons thuis helaas al lang geen taboe meer is. Mijn vader, beide ouders van mijn vrouw, mijn schoonzus en mijn schoonbroer verloren de ongelijke strijd met het grote kwaad.

Mijn schoonbroer, acteur Mark Janssen, werd zaterdagmorgen begraven. Het was een mooi afscheid met beklemmende speeches van ex-VRT-journalist Herman De Prins en Jan De Cleir. Helaas konden de Rode Duivels mij nadien niet opbeuren.

Maar we moeten niet te somber worden. We gaan de strijd met kanker finaal winnen. Jij hebt dat al gedaan en mijn vrouw Kathy heeft een belangrijke aanzet

gegeven als oprichter van Kom op tegen Kanker.

Zondag was een lange dag op luchthavens en in het vliegtuig. Sinds een paar jaar kunnen journalisten niet meer met de spelers naar het buitenland vliegen. Een schande. Geen enkele club behandelt de pers op deze manier.

Het is alleen een echt probleem als er gespeeld wordt in een stad die geen rechtstreekse vluchten vanuit Brussel heeft. Ik ben gisteren om negen uur thuis weggereden en het was na half elf toen we in ons hotel in Sochi arriveerden. Bij de tussenstop in Moskou ging er één en ander mis en twee collega's misten de vlucht naar Sochi. Ze arriveerden pas na twee uur vannacht in het hotel.

We moesten zondag al vliegen omdat er op maandag geen vluchten waren om op tijd op de persconferentie van Roberto Martinez te geraken.

Op ons vliegtuig zaten een dertigtal supporters en die werden op de luchthaven van Sochi uitbundig onthaald met zang en dans door een groepje

Russen in 19^{de} eeuwse klederdracht. Ze kregen grote broden aangeboden waar ze een homp uit konden plukken die ze dan in zout moesten doppen.

Wat een gastvrijheid, maar ook vooral valse schijn. Voor ik ging slapen, keek ik nog even naar BBC World en hoorde daar dat er in 99 Russische steden was betoogd tegen corruptie. Dat het in werkelijkheid tegen dictator Poetin was, mocht niet worden gezegd. En nog werden tientallen mensen opgepakt.

En in zo'n land gaan wij voetballen. Vriendschappelijk dan nog. Alsof ook wij tot de kliek van Donald Trump en de vrienden van Poetin behoren. Volgend jaar willen we niet liever dan naar hier komen, omdat het dan de Wereldbeker is en die werd door de corrupte Fifa aan de Russen gegeven. Maar waarom gaan we hier vriendschappelijk voetballen?

Om iets te leren in het vooruitzicht van het WK? Vergeet het. In Sochi gaan de Rode Duivels niet verblijven. Het wordt waarschijnlijk Moskou. De bond zou een optie genomen hebben op het oefencomplex van Dinamo. Russischer kan niet.

Waarom we hier dan zijn? Omdat de bond 300.000 euro krijgt voor deze zinloze oefenpot. Ik ben de eerste om te zeggen dat de Duivels moeten afstappen van de enorme premies die hen door Steven Martens werden toegekend. Tussen haakjes: de man die de KBVB op de rand van het faillissement bracht, wordt straks beloond met een topfunctie bij de Fifa; technisch directeur van de Wereldvoetbalbond, een tenniscoach. Op de radio hoorde ik hem zeggen dat hij vooral met de grassroots van het voetbal

zal bezig zijn. Hier was hij alleen in de Rode Duivels geïnteresseerd.

Die Duivels zouden wel tegen de bond moeten zeggen dat ze geen zin hebben in zo'n overbodig oefenduel op meer dan vier uur vliegen van Brussel, tegen een ploeg die in zijn vier jongste interlands verloor van Costa Rica, Qatar en Ivoorkust. Als de spelers allemaal een halve dag loon afstaan, zou de bond meer verdienen dan van de Russen en zouden zij zich in alle rust kunnen voorbereiden op het slot van de competitie.

De spelers werden vandaag overigens ook met zang en dans ontvangen op de luchthaven. Alleen was er nu ook een klas kinderen bij. Volgend jaar is het de bedoeling de spelers na elke landing op deze manier te begroeten.

Overbodige moeite. De spelers lieten zich zelfs niet afleiden door het gezang en stapten voorbij alsof er een groepje bedelaars stond te zingen. Sommigen deden niet eens moeite hun koptelefoon af te nemen. De jeugd van Sochi moest het stellen met een glimlach van de bondsvoorzitter. Eén van de sponsors grabbelde dan toch in het brood.

Van de luchthaven reden we naar het stadion voor de persconferentie. Verwarring troef. 'Niemand weet ook maar ergens van', gaf de tolk toe. Na lang wachten in de regen geraakten we toch aan een toegangsbewijs voor het stadion. We moesten nog door een metaaldetector zoals op luchthavens voor we de betonnen klomp konden betreden. Dat belooft voor volgend jaar.

Groeten,
François